

Till
Högsta domstolen

ANSÖKAN OM RESNING

SÖKANDE

Martin Saliba, 930906-9715

c/o ombuden

Ombud:

Advokaten Björn Hurtig och jur.kand. Samuel Hartman

Stampgatan 20

411 01 Göteborg

MOTPARTER

Vice chefsåklagaren Per-Erik Rinsell och kammaråklagaren Viktoria Karlsson

Åklagarkammaren i Uddevalla

Ytterligare motparter finns.

SAKEN

Mord; nu fråga om ansökan om resning

AVGÖRANDE MOT VILKET RESNING BEGÄRS

Hovrättens för Västra Sverige dom den 29 januari 2016 i mål B 4773-15, (bilaga A)

Innehållsförteckning

1 INLEDNING.....	4
2 YRKANDEN.....	5
3 GRUNDER.....	5
3.1 Allmänt	5
3.2 Sammanfattning av hovrättens skäl för att fälla Martin Saliba till ansvar	5
3.3 Sammanfattning av den nya bevisningen som nu kan förebringas	7
4 UTVECKLING AV GRUNDERNA FÖR ANSÖKAN OM RESNING	11
4.1 Nya redogörelser från Martin och Mark Saliba om vad som hänt.....	11
4.1.1 Allmänt	11
4.1.2 Martin Salibas redogörelse.....	12
4.1.3 Mark Salibas redogörelse	13
4.1.4 Sammanfattande synpunkter.....	15
4.2 Ny sakkunnigbevisning rörande händelseförloppet, frys-reaktioner och tillförlitlighet av vittnesutsaga ang. längdskillnad	16
4.2.1 Allmänt	16
4.2.2 Sakkunnigutlåtanden från Jan Olsson och Pål Johansson samt Sonny Björk ang. händelseförloppet.....	17
4.2.3 Sakkunnigutlåtande från Sonny Björk ang. Mark Salibas vapenvana	22
4.2.4 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. frys-reaktion.....	23
4.2.5 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. vittnet Esther Gustavssons uppgift om längdskillnad.....	24
4.3 Ny bevisning avseende möjligheten för Martin Saliba att hinna springa aktuell sträcka	26
4.3.1 Allmänt	26
4.3.2 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. den tid som stått Martin Saliba till buds att springa.....	27

4.3.3 Videofilmad rekonstruktion avseende löpning	28
4.3.4 Sammanfattande slutsatser	28
4.4 Sakkunnigutlåtande gällande fyndet av tändsatspartiklar	29
4.5 Övriga kommentarer	30
4.5.1 Slutsats om antalet gärningsmän utifrån antalet hörda smällar	30
4.5.2 Arabisktalande rånare?	31
4.5.3 Brödernas förhållande till varandra	31
5 AVSLUTANDE ORD	32
6 BEVISNING	34

Som ombud för Martin Saliba begär vi resning enligt nedan angivna yrkanden och grunder.
Fullmakt biläggs.

1 INLEDNING

Denna resningsansökan avser det s.k. trippelmordet i Uddevalla.

Det var på natten mellan den 6-7 mars 2015 som tre personer – Rawand Aziz, Alaa Farraj och Emme Thryselius – sköts ihjäl på Bävedalsvägen i Uddevalla. Förundersökning utmynnade i att bröderna Mark och Martin Saliba åtalades för mordet.

En enhällig tingsrätt dömde Mark Saliba mot hans nekande för mordet, men frikände Martin Saliba. Domen överklagades till hovrätten. På i allt väsentligt samma underlag som tingsrätten dömde hovrätten även Martin Saliba mot hans nekande för mordet. Påföljden bestämdes till fängelse på livstid.

Innan hovrättens dom föll reste Martin Saliba till Libanon, där han alltjämt befinner sig. Vi har nu förmånen att kunna förebringa ny bevisning som förtar varje huvudsakligt skäl som hovrätten grundat den fällande domen mot Martin Saliba på.

Den ordning i vilken den nya bevisningen presenteras nedan ska inte tolkas som någon rangordning av tyngden på respektive nytt bevis.

Som anges ovan befinner sig Martin Saliba för närvarande i Libanon. Högsta domstolen upplyses om att han är frihetsberövad i anledning av en pågående rättegång där avseende de gärningar som han dömts för av hovrätten och som denna resningsansökan avser.

2 YRKANDEN

Martin Saliba yrkar att Högsta domstolen beviljar resning och att såväl åtalen för mord som de enskilda anspråken ogillas.

Martin Saliba yrkar också att advokaten Björn Hurtig förordnas som offentlig försvarare för honom.

3 GRUNDER

3.1 Allmänt

Det föreligger skäl för resning enligt 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken (RB).

Som indikerats ovan kan Martin Saliba nu förebringa ny bevisning som på punkt efter punkt slår hål på de skäl som hovrätten anfört till stöd för att fälla honom.

För att sätta den nya bevisningen i sitt sammanhang sammanfattas först vad vi uppfattat har varit hovrättens skäl för den fällande domen mot Martin Saliba. Därefter följer en sammanfattning av den nya bevisningen som förebringas i denna resningsansökan. I avsnitt 4 kommer den nya bevisningen presenteras i detalj.

3.2 Sammanfattning av hovrättens skäl för att fälla Martin Saliba till ansvar

Hovrätten fann, till skillnad från tingsrätten, styrkt att Martin Saliba befunnit sig på brottsplatsen vid tidpunkten för mordet. Hovrättens skäl för denna slutsats var sammanfattningsvis

- att Martin Saliba vidgått att han kom till brottsplatsen strax *efter* skottlossningen,

- vittnet Esther Gustavssons uppfattning om längdskillnad på de två män hon sett stå på platsen innan skottlossningen ägde rum (det rör sig här om *ett* vittne och hovrättens skrivning att detta vittnes iakttagelse får stöd av ytterligare ett vittne, Pernilla Fransson, ifrågasätts eftersom det senare vittnets iakttagelse endast avser ett skeende *efter* skottlossningen när det är ostridigt att Martin Saliba befann sig på brottsplatsen),

- fynd av tändsatspartiklar på kläder som Martin Saliba hade på sig vid gripandet (den 8 mars 2015 på eftermiddagen),

- att det utifrån vittnet Pernilla Franssons tidsuppskattning ”knappast [har varit] möjligt” för Martin Saliba att springa från den plats där han sagt att han varit fram till brottsplatsen, och

- att Martin Saliba, innan närmare information om händelsen kommit ut på media, till en bekant skrivit att hans vänner dött och hur det gått till på ett sätt som visade sig ”ligga mycket nära sanningen”.

Efter att sålunda ha placerat Martin Saliba tillsammans med Mark Saliba på brottsplatsen vid tidpunkten för gärningarna gick hovrätten vidare och fann även styrkt att Martin Saliba medverkat i gärningarna på ett sådant sätt att han var att betrakta som en medgärningsman. Hovrättens skäl i denna del var sammanfattningsvis

- att kriminalteknikern Carola Freudenthal bedömt att det var minst två gärningsmän på platsen,

- att Martin Saliba närvarade då Mark Saliba i tiden före gärningarna vidtog vissa åtgärder,

- att Mark och Martin Saliba färdades till och från brottsplatsen,

- att Mark och Martin Saliba stod varandra nära,

- att två olika vapen använts,

- att vissa vittnen endast hört ett en handfull skott trots att det bevisligen var fler och att detta tydde på att skotten avlossats samtidigt från två olika vapen,
- att, om det endast var en skytt, det vore ”orimligt att tänka sig” att den av Rawand Aziz och Alaa Farraj som sköts sist inte försökte fly eller avvärpa den som höll i vapnet,
- att den omständigheten att Mark Saliba vid ett tillfälle nästan tre månader innan tidpunkten för mordet ska ha gjort en s.k. blindavfyrning visade att han inte var helt van att hantera skarpladdade vapen och att det därför vore svårt att se att han ensam skulle ha utfört mordet,
- att det fanns tändsatspartiklar på både Mark och Martin Salibas kläder som de hade på sig vid gripandena (den 8 mars 2015 på eftermiddagen), samt
- att Mark Saliba innan gärningarna vidtog långtgående åtgärder för att ordna fram *två* vapen.

3.3 Sammanfattning av den nya bevisningen som nu kan förebringas

Starten – och vi betonar starten – för vårt arbete att söka resning för Martin Saliba var nya uppgifter från **1) Mark Saliba** och **2) Martin Saliba**.

Det bör redan nu framhållas att bröderna inte har haft möjlighet att tala med varandra. Vidare bör understrykas att polisens tekniker, tingsrätten och hovrätten saknade en utsaga om händelseförloppet att göra sin respektive prövning mot.

Mark Saliba har tidigare förnekat gärningarna, men har nu valt att berätta vad som inträffade. Hans berättelse är alltså helt ny och innefattar att han erkänner gärningarna samt innebär att Martin Saliba är oskyldig.

Martin Salibas nya uppgifter är endast tillägg till vad han tidigare redogjort för. Det nya består av vissa detaljer som han tidigare inte nämnt för att undvika att behöva fälla sin egen bror för trippelmord. Detta framstår som en plausibel förklaring.

Genom Mark Salibas nya berättelse och Martin Salibas tillägg förklaras bl.a.

- varför Mark Saliba ordnade fram *två* vapen trots att Martin Saliba inte var på platsen vid gärningstillfället eller i övrigt medverkade i gärningarna,
- vad som hände på brottsplatsen,
- varför det fanns tändsatspartiklar på Martin Salibas kläder trots att han inte var involverad i gärningarna, och
- varför Martin Saliba kände till vad som hade skett redan innan media rapporterade om händelsen.

Uppgifterna har betydelse eftersom frånvaron av svar i dessa delar för hovrätten – av förklarliga skäl – framstod som besvärande för Martin Saliba.

Vi kan därtill presentera ny avgörande bevisning i form av följande.

3) Sakkunnigutlåtande från f.d. kriminalkommissarierna Jan Olsson och Pål Johansson som utifrån de objektiva fynden på brottsplatsen gjort bedömningen att en ensam gärningsman väl kan ha utfört gärningarna och att skjutningen kan ha gått till på det sätt som Mark Saliba nu berättat. Detta har betydelse eftersom den kriminaltekniker som hördes i målet bedömde att det var mer än en gärningsman på platsen. Martin Saliba blev då av uppenbara skäl den andre gärningsmannen. Jan Olssons och Pål Johanssons sakkunnigutlåtande påvisar också fynd som ger vid handen att Alaa Farraj kom till platsen med Mark Saliba. Det senare är av betydelse då hovrätten låtit den för målet viktiga frågan hur Alaa Farraj kom till platsen stå obesvarad. Som kommer att utvecklas nedan har Alaa Farrajs färd sätt till platsen central betydelse för Martin Salibas trovärdighet, men också för bedömningen av vittnet Esther Gustavssons tillförlitlighet.

4) Sakkunnigutlåtanden från f.d. kriminalteknikern Sonny Björk angående att – till skillnad från vad den kriminaltekniker som hördes i målet uttalat – de objektiva fynden på brottsplatsen innebär att en ensam gärningsman väl kan ha utfört gärningarna och att skjutningen kan ha gått till på det sätt som Mark Saliba nu berättat. Betydelsen av detta följer av vad som anförts ovan under punkten 3.

5) Sakkunnigutlåtande från f.d. kriminalteknikern Sonny Björk angående det felaktiga i hovrättens resonemang att utifrån ett tidigare vådaskott dra slutsatser om en persons vana eller förmåga att hantera skjutvapen. Betydelsen av detta följer av att hovrätten, som ett skäl för att Martin Saliba måste ha varit involverad i gärningarna, menade att Mark Salibas vapenvana var sådan att det var svårt att se att han ensam skulle ha kunnat utföra gärningarna.

6) Sakkunnigutlåtande från psykologiprofessorn Pär Anders Granhag angående att Rawand Aziz och Alaa Farraj kan ha drabbats av s.k. *frys-reaktion* (s.k. *Frozen Fright*). Detta har betydelse eftersom hovrätten menat att frånvaron av fynd på flykt eller motangrepp från brottsoffrens sida gjort det ”orimligt” att en ensam gärningsman utfört brotten. Uttryckssättet ger intryck av att frågan haft avgörande betydelse vid hovrättens bevisvärdering avseende Martin Saliba. Hovrättens resonemang kan nu dock motbevisas.

7) Sakkunnigutlåtande från psykologiprofessorn Pär Anders Granhag angående att– till skillnad från vad hovrätten kommit fram till – det har funnits möjlighet för Martin Saliba att springa till brottsplatsen och kommit dit först efter skottlossningen. Detta, i kombination med punkten 8 nedan, har betydelse eftersom hovrätten uttryckt att det ”knappast [har varit] möjligt” för Martin Saliba att ha hunnit tillryggalägga sträckan på den tid som stått honom till buds. Uttryckssättet ger intryck av att frågan haft avgörande betydelse vid hovrättens bevisvärdering avseende Martin Saliba. Hovrättens resonemang kan nu dock motbevisas.

8) En videofilmad rekonstruktion på brottsplatsen som utvisar att hovrätten felaktigt avfärdat de uppgifter som Martin Saliba lämnat om att han hunnit springa till brottsplatsen och kommit dit först efter att skjutningarna utförts. Betydelsen av detta följer av vad som anförts ovan under punkten 7.

9) Sakkunnigutlåtande från f.d. kriminalkommissarierna Jan Olsson och Pål Johansson angående att fynden av tändsatspartiklar på de kläder Martin Saliba hade på sig vid gripandet likväl kan ha uppkommit då han efter händelsen åkte bak på motorcykeln med Mark Saliba som förare. Detta har betydelse då hovrätten använt fynden av tändsatspartiklar som stöd för att Martin Saliba hanterat vapen.

Den nya bevisningen förtar skälen som anförts för att döma Martin Saliba för mordet till sådan grad att det enda väsentliga som återstår till stöd för den fällande domen är vittnesmålet från Esther Gustavsson angående längdskillnad på de två personer som hon såg när hon i mörker passerade brottsplatsen på moped i tiden före skjutningen. Tingsrätten konstaterade att hon kan ha misstagit sig, medan hovrätten fann hennes uppgifter tillförlitliga.

Nu kan vi dock slutligen förebringa ny bevisning som gör att riktigheten av slutsatsen att Esther Gustavssons uppgifter var tillförlitliga måste sättas i fråga.

10) Sakkunnigutlåtande från psykologiprofessorn Pär Anders Granhag angående att man – till skillnad från vad hovrätten kommit fram till – ”...bör värdera *Esther Gustavssons utsagor om målpersonernas absoluta och relativa längd med mycket stor försiktighet*” och att ”...*det finns flera och goda skäl att förhålla sig skeptisk till att Gustafsson var i position att avgöra om (a) de två unga män hon såg lämna platsen på motorcykel verkligen var identiska med (b) de två män med huvor hon sett stå bredvid samma motorcykel då hon tidigare passerade platsen*” (egna kursiveringar).

Sakkunnigutlåtandet lyfter fram en mängd forskning samt omständigheter som är helt frånvarande i hovrättens analys. Det är mycket svårt att se att hovrätten skulle ha funnit Esther Gustavssons uppgifter tillförlitliga om de haft tillgång till sakkunnigutlåtandet. Sakkunnigutlåtandets innehåll är så gediget att hovrätten svårligen hade kunnat bortse från det. I sammanhanget bör noteras att en enig tingsrätt inte fann Esther Gustavssons uppgifter tillförlitliga, och det utan beaktande av vad som framgår av sakkunnigutlåtandet.

Sammantaget görs gällande att de nya bevisen sannolikt skulle ha lett till att Martin Saliba frikänts. Annorlunda uttryckt, de nya bevisen skulle sannolikt ha lett till ett rimligt tvivel om Martin Salibas skuld.

I vart fall finns det, med hänsyn till den nya bevisningen och vad som i övrigt förekommer, synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om Martin Saliba förövat de brott han dömts för.

Tvivelsmål har uppstått beträffande Martin Salibas skuld. Det går i sammanhanget inte att bortse från att det ursprungliga bevisläget gentemot Martin Saliba var sådant att två domstolar kom till helt skilda slutsatser i skuldfrågan. Det måste också beaktas att Martin Saliba är dömd för tre mord till fängelse på livstid.

4 UTVECKLING AV GRUNDERNA FÖR ANSÖKAN OM RESNING

4.1 Nya redogörelser från Martin och Mark Saliba om vad som hänt

4.1.1 Allmänt

Såväl Martin som Mark Saliba har nu valt att redovisa vad som faktiskt hände den aktuella natten. Martin Salibas redogörelse innehåller viktiga tillägg i förhållande till vad han uppgav under huvudförhandlingen. Mark Salibas redogörelse är helt ny. Redogörelserna innebär att Mark Saliba är den som ensam utförde gärningarna och att Martin Saliba inte var på platsen vid skjutningarna.

Att Mark Saliba inte berättade sanningen i tidigare förhör tarvar inte någon kommentar. För Martin Salibas del befann han sig under rättegången i en besvärlig situation. Av naturliga skäl ville han inte vara ansvarig för att lämna uppgifter som renderade i att hans egen bror skulle dömas för mord. Samtidigt ville han inte själv bli oskyldigt dömd. I dilemmat han befann sig i valde han att berätta vad han hade varit med om, men på ett sätt som utelämnade de delar som innebar att han avslöjade sin broders skuld. Detta fungerade som tänkt vid tingsrätten. Sedan hovrätten, med ändring av tingsrättens frikännande dom, dömde Martin Saliba har saken kommit i ett annat läge. Det finns alltså plausibla förklaringar till att Mark Salibas berättelse nu ändrats och till att Martin Saliba nu gjort tillägg till sin berättelse.

Högsta domstolen bör upplysas om att Mark Saliba hålls frihetsberövad på den s.k. Fenix-avdelningen på KVA Hall. Detta är en viktig omständighet eftersom det innebär att han omgärdas av en rigorös säkerhet, innefattande förbud att ha kontakt med sin bror. Mark och Martin Saliba har alltså inte haft möjlighet att prata sig samman. Eftersom vi under vårt

arbete med ansökan om resning inte känt till när i tiden rättegången i Libanon skulle påbörjas lät vi notarius publicus vidimera det dokument som innehåller Mark Salibas nedtecknade redogörelse. Detta för att visa att Mark Salibas berättelse lämnats innan förhöret med Martin Saliba i den libanesiska rättegången och att bröderna således inte har anpassat sina redogörelser efter varandra.

Nedan sammanfattas Martin och Mark Salibas redogörelser, som i dess helheter finns bilagda (se bilaga B och C).

4.1.2 Martin Salibas redogörelse

På vägen hem från flygplatsen hörde Martin Saliba att Rawand Aziz sade till Mark Saliba något i stil med ”ifall det hänt något så visste han vem det var som hade gjort det”. Martin Saliba tänkte inte mer på det utan utgick från att det hade med Mark Salibas och Rawand Aziz affärer att göra.

Medan Martin och Mark Saliba var i Thailand hade de fått höra från deras pappa att han blivit rånad. När Martin och Mark Saliba kom hem till pappan berättade denne närmare vad som hade hänt. Pappan hade utsatts för ett brutalt rån utfört av flera maskerade män.

Mark Saliba misstänkte att en man vid namn Arber hade varit delaktig i rånet. Mark Saliba ville därför konfrontera Arber angående rånet mot pappan. Mark Saliba ordnade fram två vapen och kontaktade Alaa Farraj och Rawand Aziz för att de skulle hjälpa till att konfrontera Arber.

Martin Saliba åkte med Mark Saliba bak på motorcykeln och blev avsläppt utanför Uddevalla sjukhus. Därifrån skulle Martin Saliba gå upp och vänta utanför Arbers bostad medan Mark Saliba hämtade Alaa Farraj.

Martin Saliba, som väntade utanför Arbers bostad, hörde en stund senare motorcykeln komma körande. Efter ytterligare en stund hörde han skottlossning. Han sprang då till

brottsplatsen, såg sin bror där och de åkte från platsen på motorcykeln med Mark Saliba som förare.

Mark Saliba släppte av honom vid mammans bostad. I samband därmed sade Mark Saliba till honom något i stil med ”du har varit hemma hela tiden, du vet ingenting”.

Senare under natten berättade Mark Saliba för Martin Saliba vad som hade hänt. I korta drag berättade Mark Saliba följande. Mark Saliba hade åkt och hämtat Alaa Farraj och sedan åkt med denne till det som senare skulle bli brottsplatsen. Alaa Farraj fick där ett av de två vapen Mark Saliba hade skaffat fram. Båda vapnen var laddade och säkrade. Rawand Aziz hade kommit till platsen en stund senare. Rawand Aziz hade med sig sin flickvän i bilen. Rawand Aziz hade gått upp mot Mark Saliba och Alaa Farraj och sagt ”vad har hänt med din pappa, vem har rånat din pappa?” och han visste dessutom precis vad som hade hänt. Detta trots att varken Mark Saliba, Martin Saliba eller pappan berättat detta för någon annan. Mark Saliba hade därför blivit misstänksam mot Rawand Aziz. Mark Saliba drog sitt vapen mot Rawand Aziz och konfronterade denne angående rånet mot pappan. Rawand Aziz började stamma och backa. Mark Saliba tror sedan att Alaa Farraj blev rädd att Rawand Aziz skulle tjalla på Alaa Farraj. Alaa Farraj drog nämligen vapnet, dvs. vapnet som han nyligen fått från Mark Saliba, mot Mark Saliba, laddade och då åkte en patron ut. Alaa Farraj försökte skjuta mot Mark Saliba men det kom inget skott från vapnet, eftersom det var säkrat. Mark Saliba sköt då Alaa Farraj och fortsatte sedan skjuta såväl Alaa Farraj som Rawand Aziz. När ammunitionen tog slut i det vapen som Mark Saliba sköt med, använde han det vapen som han inledningsvis gett till Alaa Farraj. Efter att ha skjutit Alaa Farraj och Rawand Aziz sprang Mark Saliba till bilen och sköt Emme Thryselius.

4.1.3 Mark Salibas redogörelse

I bilen från flygplatsen nämnde Rawand Aziz att Arber talat om rånet mot brödernas pappa.

Tanken med att träffas vid det som senare blev brottsplatsen var att Mark och Martin Saliba, Rawand Aziz och Alaa Farraj skulle konfrontera Arber angående rånet.

Mark Saliba och Martin Saliba åkte motorcykel med Mark Saliba som förare. Mark Saliba släppte av Martin Saliba vid gångtunneln nära Uddevalla sjukhus för att sedan åka och hämta upp Alaa Farraj. Martin Saliba skulle gå upp och vänta utanför Arbers bostad medan Mark Saliba hämtade Alaa Farraj.

När Mark Saliba och Alaa Farraj anlände tillsammans till brottsplatsen på motorcykeln var Rawand Aziz redan där, men Mark Saliba minns inte närmare var Rawand Aziz befann sig just då.

Mark Saliba hade två vapen med sig, ett i byxlinningen (det okända vapnet) och ett under sadeln (armépistolen). Båda vapnen hade utkast på höger sida. Säkringen på armépistolen fungerade inte. Mark Saliba gav armépistolen till Alaa Farraj och behöll själv det okända vapnet. Tanken var inte att de skulle skjuta Arber, men om en situation skulle uppstå ville de ha vapen med sig.

Att det var Alaa Farraj som fick ett vapen, och inte Martin Saliba, berodde på att Mark Saliba litade mer på att Alaa Farraj skulle vara kapabel att använda vapen om situationen så krävde.

Efter att Mark Saliba gett armépistolen till Alaa Farraj sade Rawand Aziz till Alaa Farraj att skjuta Mark Saliba. Alaa Farraj gjorde mantelrörelse och försökte skjuta Mark Saliba men vapnet klickade. Sedan mantlade Alaa Farraj vapnet igen. Mark Saliba fick panik och sköt Alaa Farraj varvid Alaa Farraj föll till marken och tappade armépistolen.

Mark Saliba riktade sedan sitt vapen mot Rawand Aziz och tog upp armépistolen. Mark Saliba sköt sedan såväl Rawand Aziz som Alaa Farraj med ytterligare skott.

Mark Saliba tänkte sedan springa mot Arbers bostad för att få tag på Martin Saliba och tänkte i stunden inte på att han hade motorcykeln. På väg mot Arbers bostad såg han Rawand Aziz tjej, Emme Thryselius, sitta i bilen.

Mark Saliba lade ned den okända pistolen på marken, mantlade armépistolen, öppnade bildörren och sköt Emme Thryselius i huvudet. Mark Saliba återvände sedan mot motorcykeln och han såg sin bror komma springande. De åkte tillsammans från platsen med Mark Saliba som förare. Senare på natten berättade Mark Saliba för Martin Saliba vad som hade hänt.

4.1.4 Sammanfattande synpunkter

Martin och Mark Salibas redogörelser är inte sådana att de i sig kan lämnas utan avseende. Tvärtom ger utsagornas innehåll förklaringar till de frågetecken som hovrätten lyft fram:

- Anledningen till att *två* vapen ordnades fram var att även Alaa Farraj skulle ha ett vapen,
- Martin Saliba fick tändsatspartiklar på sig då han satt bakom brodern på motorcykeln och höll armarna om denne (kontamination från brodern som hade hanterat båda vapnen), och
- Martin Saliba kände kort tid efter händelsen till vad som skett eftersom Mark Saliba berättat det för honom.

I sammanhanget bör beaktas den förvåning som Mark Saliba måste ha känt när han förstod att hans barndomsvänner hade varit inblandade i det brutala rånet mot pappan. Vännernas beteende överraskade Mark Saliba, som ju tidigare lämnat över ett vapen till Alaa Farraj i tron att denne stod på hans sida.

För första gången kan också övrig bevisning prövas mot ett beskrivet händelseförlopp på brottsplatsen. Det finns vissa skillnader mellan Mark och Martin Salibas redogörelser, men det är naturligt och stärker deras respektive trovärdighet.

Tilläggas bör att den omständigheten att Alaa Farraj hade plasthandskar på sig nu har fått sin naturliga förklaring. Han ville skydda sina händer från tändsatspartiklar och undvika att avsätta fingeravtryck.

4.2 Ny sakkunnigbevisning rörande händelseförloppet, frys-reaktioner och tillförlitlighet av vittnesutsaga ang. längdskillnad

4.2.1 Allmänt

Det är svårt att förutse människors förmågor och reaktioner i extrema situationer, liksom vittnens möjligheter att utan att vara förberedda på ett skeende kunna lämna tillförlitliga uppgifter om personers längd och exakta tidsangivelser. Dessa svårigheter innebär att det alltid finns en risk för felbedömningar, som bäst motverkas genom beaktande av sakkunnigbevisning. Martin Saliba inser detta. Han menar att dessa svårigheter i hans fall – då det saknats sakkunnigbevisning i flera för målet så centrala delar - har medfört att hovrätten tvingats dra slutsatser utifrån egna erfarenheter.

Vi har nu låtit *Jan Olsson*, f.d. kriminalkommissarie och en av landets mest erfarna brottsplatsutredare, samt *Pål Johansson*, även han f.d. kriminalkommissarie med mångårig erfarenhet av utredningsarbete, granska brottsplatsundersökningen samt övrig utredning. Jan Olsson har arbetat med många av de mest omfattande fallen i svensk kriminalhistoria, t.ex. ”Norrholmstorgsdramat”, ”Bombmannen” och ”Lasermannen”. Han har även utbildat kriminaltekniker i såväl Sverige som i utlandet. Pål Johansson har även han erfarenhet av omfattande och svåra utredningar, bl.a. ”Palmeutredningen”. Både Jan Olsson och Pål Johansson har dessutom i många år varit chefer för polismyndighetens gärningsmannaprofileringsgrupp (GMP).

Jan Olsson och Pål Johansson har – i motsats till vad hovrätten funnit – kunnat konstatera att en ensam gärningsman kan ha utfört mordet. De har därtill funnit stöd för Martin och Mark Salibas nya redogörelser i den objektiva utredningen. Vad Jan Olsson och Pål Johansson kommit fram till framgår av deras sakkunnigutlåtande som biläggs denna ansökan (se bilaga D). Nedan sammanfattas deras slutsatser ställda i relation till utredningen i hovrätten.

Vidare har vi låtit *Sonny Björk*, f.d. kriminalkommissarie, ballistiker och chef för tekniska roteln fältsektion i Stockholm länskrim, bedöma om en ensam gärningsman kan ha utfört mordet samt om det kan ha gått till på sätt Mark Saliba redogjort för. Även Sonny Björk har erfarenhet av omfattande och svåra utredning, t.ex. ”Malexandermorden”, ”Lasermansärendet” och ”Palmeutredningen”. Hans sakkunnigutlåtanden biläggs denna ansökan (se bilaga E och F), men hans slutsatser sammanfattas också nedan.

Sonny Björk har därtill analyserat de slutsatser hovrätten dragit rörande Mark Salibas vapenvana. Vad han kommit fram till framgår av hans sakkunnigutlåtande som biläggs denna ansökan (se bilaga G). Nedan sammanfattas hans slutsatser ställda i relation till utredningen i hovrätten.

Vi har även instruerat psykologiprofessorn *Pär Anders Granhag* att analysera vissa av de slutsatser som hovrätten dragit rörande offrens eventuella beteende samt felkällor avseende vissa vittnens iakttagelser. Vad Pär Anders Granhag kommit fram till framgår av hans sakkunnigutlåtande som biläggs denna ansökan (se bilaga H). Nedan sammanfattas hans slutsatser ställda i relation till utredningen i hovrätten.

4.2.2 Sakkunnigutlåtanden från Jan Olsson och Pål Johansson samt Sonny Björk ang. händelseförloppet

Om fynd på brottsplatsen, m.m. – kan en ensam gärningsman ha utfört gärningarna?

Polisen har i sitt undersökningsprotokoll skrivit: ”Genom platsundersökningen kan ingen bedömning göras hur många gärningspersoner som befunnit sig på platsen, om det är två personer som skjutit med varsitt vapen eller om det är en person som använt båda vapnen”, (s. 42 i tilläggsprotokoll daterat den 20 augusti 2015).

Den kriminaltekniker som hördes i rättegången, Carola Freudenthal, gjorde dock bedömningen att minst två gärningsmän var på platsen. Den bedömningen instämde

hovrätten i. Det noteras här att varken Carola Freudenthal eller hovrätten haft möjlighet att göra sina analyser utifrån det scenario som Mark och Martin Saliba nu redovisar.

Jan Olsson och Pål Johansson sakkunnigutlåtande ger stöd för att det kan ha varit en ensam gärningsman (se bilaga D).

Som bakgrund har Jan Olsson och Pål Johansson noterat att markytan består av grus och jord, vilket innebär att hylsor som kastas ur vapen inte får möjlighet att förflytta sig långt från sin nerslagsplats beroende på den ojämna ytan.

Jan Olsson och Pål Johansson har lyft fram att en hel patron av märket FFV (dvs. från armépistolen) påträffades ca 50 cm väster om Alaa Farrajs kropp. De har konstaterat att en patron som genom en mantelrörelse avlägsnas ur en pistol normalt sett blir liggande på marken i anslutning till platsen för hanteringen. Vidare har de konstaterat att *en möjlig förklaring till att patronen ligger nära Alaa Farrajs kropp är att denne hanterat en pistol och då genomfört en mantelrörelse så att en patron fallit till marken.*

Denna bedömning blir av stort intresse med hänsyn till vad Martin och Mark Saliba nu berättat. Deras berättelser är nämligen att Alaa Farraj inledningsvis hade armépistolen och försökte skjuta med den. Fyndet av patronen ger alltså ett objektivi stöd för vad Martin och Mark Saliba berättar.

Vidare har Jan Olsson och Pål Johansson noterat att båda Alaa Farraj och Rawand Azziz har träffats av fyra kulor var med två träffar i huvudregionerna och två träffar i andra delar av kropparna. Att kropparna har träffats på ungefär samma sätt och med samma antal kulor ger enligt Jan Olsson och Pål Johansson bilden av *ett kontrollerat beteende hos en gärningsman.*

Jan Olsson och Pål Johansson har anfört att, efter att åtta kulor avskjutits från den ”okända pistolen”, kan dess magasin ha blivit tömt och därefter kan ”armépistolen” ha använts. Två kulor har avskjutits från ”armépistolen”. Ett eldavnrott kan ha inträffat med denna pistol. Vid bilen där kvinnan skjutits med ”armépistolen” ligger en patron. Det är, anser Jan Olsson

och Pål Johansson, ett rimligt antagande att skytten gör en mantelrörelse med armépistolen för att få den att fungera innan kvinnan skjuts.

Även antalet skott avlossade från den okända pistolen respektive från armépistolen ger bilden av att det är en gärningsman till antalet; den okända pistolen synes ha tömts och därefter sker en fortsättning med armépistolen.

Det kan alltså till antalet väl ha varit en gärningsman och Jan Olssons och Pål Johanssons iakttagelse gällande träffbild ger även det stöd för att så var fallet. Därutöver ger Jan Olssons och Pål Johanssons analys stöd för att händelseförloppet väl kan ha varit som Martin och Mark Saliba berättar.

Som ytterligare stöd för att skjutningarna kunnat utföras av en ensam gärningsman och på sätt som framgår av Martin och Mark Salibas redogörelser finns ett sakkunnigutlåtande från Sonny Björk (se bilaga E). Utifrån objektiva fynd (vapen, skottskadorna i kropparna, fynd av patronhylsor, patroner och kulor på brottsplatsen) konstaterar Sonny Björk att det inte går att utesluta att skjutningarna gått till på sätt som Mark Saliba beskrivit.

Sonny Björk instruerades dessutom dessförinnan av oss att göra en analys utan att få kännedom om Martin och Mark Salibas redogörelser. Även baserat enbart på de objektiva fynden fann Sonny Björk att skjutningarna kunnat ske av en ensam gärningsman. Hans analys av ett rimligt scenario blev dock i det fallet självfallet annorlunda eftersom han då inte hade kännedom om t.ex. den speciella omständigheten att Alaa Farraj var den som inledningsvis hanterade armépistolen. (se bilaga F)

Det kan alltså konstateras att samtliga de nya sakkunniga som nu kontrollerat brottsplatsundersökningen kommer till samma slutsats; nämligen att det väl kan ha varit en ensam gärningsman som utfört brotten. Denna slutsats, som går emot hovrättens, bygger på objektiva fynd och försvagar uppenbart bevisningen mot Martin Saliba. Det ska också noteras att den omständigheten att Alaa Farraj haft ena vapnet självfallet inte tidigare tagits med i bedömningen av vare sig brottsplatsundersökare eller hovrättens ledamöter. Till detta

ska läggas att det särpräglade sätt på vilket såväl Alaa Farraj som Rawand Aziz skjutits, med samma typ av träffbild på kropp och i huvudena, tyder på en ensam gärningsman.

Hur har Alaa Farraj kommit till brottsplatsen?

Martin Saliba har redan under rättegången förklarat att han blev avsläppt utanför Uddevalla sjukhus och att Alaa Farraj kom till platsen med Mark Saliba. Taxichauffören, Anna-Lena Andersson, vittnesmål ger stöd för att Mark Saliba släppte av Martin Saliba vid sjukhuset.

Att det i Uddevalla, vid precis aktuell tidpunkt och plats, av en slump varit två andra personer med motorcykel än Martin och Mark Saliba som Anna-Lena Andersson iakttagit framstår som osannolikt. Trots detta har hovrätten inte satt tilltro till Martin Salibas uppgifter i denna del. Hur hovrätten menar att Alaa Farraj kommit till platsen är dock oklart.

Jan Olssons och Pål Johanssons sakkunnigutlåtande ger ytterligare stöd för Martin Salibas uppgifter i enlighet med följande (se bilaga D).

Det finns påtagliga skillnader i Rawand Aziz och Alaa Farrajs klädsel och andra omständigheter som ger en bild av hur de har tagit sig till platsen.

Av uppgifter från SMHI framkommer att klockan 01.00 på natten till den 7 mars 2015 var temperaturen i Uddevalla 5,4 grader. Det var en luftfuktighet på 97 %, helmulet men uppehållsväder samt en sikt på 2 km (sikt på 1 km innebär att det är dimma).

Rawand Aziz bomberjacka var helt öppen. Hoodtröjans huva var uppdragen över huvudet och täckte en mössa. Intrycket är att han kommit på detta sätt från bilen och inga iakttagelser har gjorts att hans kläder öppnats och undersökts av annan. Vid polisens undersökning av Rawand Aziz kläder har inga noteringar gjorts om att dessa varit besudlade av sand-jord.

Alaa Farraj var klädd i en blå dunjacka, svart hoodtröja, blå jeans, strumpor och blå skor. Både hoodtröjans och jackans huva var uppdragna på huvudet. Det fanns ett visst utrymme

mellan huvud och huva som fått en spetsig form. Möjligen kan denna form ha uppkommit när en motorcykelhjälm tagits av. Alaa Farrajs jackas dragkedja var knäppt upp till halsen. Dragkedjorna i jackans sidofickor var nerdragna, dvs. i öppet läge. Alaa Farrajs kläder var ordentligt tillslutna, dragkedjorna i jackans sidofickor var nerdragna och gav möjlighet att under en färd med motorcykel skydda händerna från den 5 gradiga kylan och fartvinden. På skornas ovansida och på byxorna har noterats besudlingar i form av jord och smuts. Detta kan vara besudlingar som uppkommit vid färd på våta körbanor. Här bör påpekas att det även på motorcykeln har påträffats smuts och jord.

Sammanfattningsvis är Rawand Aziz och Alaa Farrajs skillnad i klädval och hur deras jackor var påsatta, öppna/stängda och skillnad i nersmutsning av kläder samt andra omständigheter sådana att det *pekar på att Rawand Aziz kommit i bil och Alaa Farraj tagit sig till platsen på en moped-motorcykel.*

Jan Olsson och Pål Johanssons analys är av stor vikt eftersom den stärker Martin Salibas trovärdighet och dessutom förtar den analys av bevisningen som hovrätten lagt till grund för sin fällande dom. Hovrätten synes helt ha förbisett de spår och omständigheter som lyfts fram i sakkunnigutlåtandet. Alaa Farrajs klädval samt besudlingar på skor och byxor, särskilt vid knäna (se bild s. 4 i sakkunnigutlåtandet), tyder alldeles uppenbart på att han färdats till platsen på motorcykel. Detta händelseförlopp får också tydligt stöd av vittnesmålet från taxichauffören Anna-Lena Andersson.

Vi vill i sammanhanget nämna att det faktum att Martin Saliba släpptes av vid sjukhuset och att Mark Saliba sedan åkte och hämtade Alaa Farraj också får återverkningar på vittnet Esther Gustavssons uppgift om de två personer hon såg på platsen vid tiden före skottlossningen.

Esther Gustavsson måste ha misstagit sig om längden på de personer hon såg *innan* skottlossningen. Det måste nämligen logiskt sett ha varit Mark Saliba och Alaa Farraj hon iakttagit vid mopeden innan skottlossningen ägde rum (en annan sak är att det var Martin och Mark Saliba som hon iakttog *efter* skottlossningen). Det är också väl värt att notera att hon innan skottlossningen har iakttagit *två* personer, inte *tre* personer. I och med att Mark

Saliba hämtade Alaa Farraj till platsen, borde hon – om det nu hade varit Mark och Martin Saliba hon såg – även ha sett Alaa Farraj.

I sammanhanget går det inte att bortse ifrån att det inte finns någon telefonkontakt mellan Alaa Farraj och Rawand Aziz under kvällen (se s. 21 i hovrättens dom). Om det hade varit med Rawand Aziz som Alaa Farraj kom till platsen borde det rimligen ha funnits telefonkontakt mellan dem. Därtill indikerar kontakten mellan Rawand Aziz flickvän Emme Thryselius och Sara Hamed under natten att det inte funnits tid för Rawand Aziz att hämta Alaa Farraj. I polisförhör med Sara Hamed (s. 885 i huvudprotokollet) säger hon att hon hade kontakt med Emme Thryselius mellan kl. 00.49 – 00.52 som hade meddelat att ”de” var hemma och tittade på film (Sara Hamed visade konversationen för förhørsledaren) (egen markering).

Det nya som Martin Saliba nu redovisar talar starkt för att Alaa Farraj kom till platsen med Mark Saliba och att Esther Gustavsson misstagit sig när hon uttalat sig om längdskillnaderna på de personer hon såg på platsen innan skottlossningen.

4.2.3 Sakkunnigutlåtande från Sonny Björk ang. Mark Salibas vapenvana

En del i hovrättens slutsats om att Martin Saliba medverkat i skjutningarna är att hovrätten menat att det måste ha krävts vapenvana hos en ensam skytt för att klara av att i snabb följd skjuta ett flertal direkt dödande skott mot två personer utan – som hovrätten uttrycker det – ”någon reaktion från offren”. Hovrätten har ansett att det faktum att Mark Saliba av misstag råkade avlossa ett skott i bilen efter provskjutningen på Havskuren visar att åtminstone han inte var helt van vid att hantera skarpladdade vapen och att han därmed inte skulle ha klarat av att ensam ha skjutit ihjäl Rawand Aziz och Alaa Farraj. (s. 26 f. i hovrättens dom)

Vi kan genom sakkunnigutlåtande från Sonny Björk visa att hovrättens resonemang är felaktigt (se bilaga G). Sonny Björk har bl.a. hänvisat till de mängder med vådaskott som polismän, inkluderat vapeninstruktörer, gör sig skyldiga till. Han konstaterar att det inte är

rimligt att, utifrån vådaskottet på Havskuren, dra någon slutsats om Mark Salibas förmåga att hantera och skjuta med skarpladdade vapen.

Gällande hovrättens ovan nämnda skrivning ”utan reaktion från offren”, se nedan ang. frysreaktion.

4.2.4 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. frysreaktion

Hovrätten har – utan att redovisa något stöd för sin slutsats – gjort gällande att det är ”orimligt att tänka sig att den av Rawand Aziz och Alaa Farraj som sköts sist inte försökte fly eller avväpna den som höll i vapnet. Den omständigheten att det inte finns några tecken på motstånd eller flyktförsök talar för att angreppet kom snabbt och helt överraskande.” (s. 26 i hovrättens dom)

Vi noterar här särskilt att hovrätten använt termen ”orimligt”, vilket för oss tyder på att den omständigheten haft stor betydelse för hovrättens slutliga ställningstagande i skuldfrågan gällande Martin Saliba.

Pär Anders Granhags sakkunnigutlåtande visar dock att hovrättens resonemang i denna för domen mot Martin Saliba så centrala del är felaktig (se bilaga H).

Sammanfattningsvis har Pär Anders Granhag således anfört att forskning visar att en så kallad frysreaktion kan uppstå då man står inför ett mycket allvarligt hot, t.ex. ett dödshot. Han konstaterar att, med tanke på att Rawand Aziz och Alaa Farraj hade vapen riktat mot sig, är det mycket möjligt att de betraktade ”flykt” och/eller ”attack” som mindre aktuella alternativ. Han noterar också särskilt att en orsak till att Rawand Aziz påträffades med cigarettändare i handen just kan ha varit att han drabbades av en frysreaktion (s.k. Frozen Fright).

Pär Anders Granhag summerar sin analys enligt följande. ”*Mot bakgrund av den vetenskapliga forskning som finns kring ’frysreaktioner’ och ’tonic immobility’ som resultat*

av mycket allvarliga hot, så framstår det som klart omotiverat och något nonchalant att lättvindigt utesluta att endera Aziz eller Farraj (eller båda) drabbats av en 'frys-reaktion' när de insåg att de stod under ett omedelbart dödshot. Att se avsaknad av tecken på motstånd och/eller avsaknad av tecken på flyktförsök som stöd för att angreppet kom snabbt och överraskande, är att helt förbise att ett av eller båda offren, kan ha drabbats av en 'frys-reaktion'.” (egen kursivering)

Pär Anders Granhag bygger sitt sakkunnigutlåtande på vetenskap och beprövad erfarenhet. Hans uttalande måste ses som en stark kritik mot hovrättens slutsats av frånvaron av tecken på flykt eller motstånd hos brottsoffren. Tvärtom finns det vetenskapligt stöd för att endera av brottsoffren eller båda drabbats av s.k. frysreaktion. Pär Anders Granhags uppgifter är ny bevisning. Om hovrätten känt till vad han nu redovisar är det sannolikt att man inte hade funnit Martin Salibas uppgifter motbevisade på den grunden att det saknades tecken på att offren försökt fly eller göra motstånd.

4.2.5 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. vittnet Esther Gustavssons uppgift om längdskillnad

En ytterligare viktig del i hovrättens resonemang är att hovrätten – till skillnad från tingsrätten – ansett att det saknats skäl att tro att Esther Gustavsson misstagit sig på längdskillnaden på de två personer som hon såg när hon i mörker passerade brottsplatsen på moped i tiden före skjutningarna. Sålunda har hovrätten funnit att Martin Salibas invändning att han befann sig vid Arbers bostad 165 meter bort när skotten avlossades motsägs av Esther Gustavssons vittnesmål.

Pär Anders Granhags sakkunnigutlåtande inger påtagligt tvivel om tillförlitligheten i Esther Gustavssons uppgifter och därmed riktigheten av hovrättens slutsats (se bilaga H).

Förutom att peka på ett antal föreliggande påverkansfaktorer, såsom att det var mörkt, att Esther Gustavsson satt på en moped i rörelse, att iakttagelsen gjordes under kort tid och att målpersonerna hade huvor, lyfter Pär Anders Granhag fram vittnespsykologisk forskning

som visar att människor inte är speciellt bra på att i efterhand uppskatta personers längd, och speciellt inte då de sett personerna i mörker, på lite längre avstånd och under kort exponeringstid. Till detta noterar Pär Anders Granhag en annan omständighet. På den plats där målpersonerna stod fanns två stora gropar och att en av männen sålunda kan ha stått helt eller delvis i en sådan grop.

Pär Anders Granhag noterar därtill två ytterligare lärdomar från forskningen. Han konstaterar att forskning visar att vittnen ofta har en tendens att överskatta andra personers längd. Vidare konstaterar han att det enligt forskningen är omotiverat att låta Esther Gustavssons egen uppgift om att hon är säker på sin sak addera positivt vid värdering av hennes uppgifter.

Pär Anders Granhags slutsats är att det finns ”...flera försvårande omständigheter och påverkansfaktorer som måste beaktas då man värderar Esther Gustavssons vittnesmål”. Enligt Pär Anders Granhag bör man ”...värdera Gustavssons utsagor om målpersonernas absoluta och relativa längd med mycket stor försiktighet” (egen kursivering). Han anför också att ”...det finns flera och goda skäl att förhålla sig skeptisk till att Gustafsson var i position att avgöra om (a) de två unga män hon såg lämna platsen på motorcykeln verkligen var identiska med (b) de två unga män med huvor hon sett stå bredvid samma motorcykel då hon tidigare passerade platsen” (egen kursivering).

De enda två påverkansfaktorer som hovrätten synes ha haft kännedom om och vägt in vid sin bedömning är att Esther Gustavsson gjorde sin iakttagelse i mörker och under en relativt kort tidsrymd. Ställd mot Pär Anders Granhags detaljerade sakkunnigutlåtande som innehåller t.ex. vittnespsykologisk forskning, framstår hovrättens analys av Esther Gustavssons vittnesmål som bristfällig. Det framgår också av domskälen att hovrätten låtit sig påverkas av i vilken mån Esther Gustavsson själv skattat sig säker på sina uppgifter (se på mitten av s. 23 i hovrättens dom).

I sammanhanget vill vi härutöver lyfta fram följande gällande hovrättens analys. Hovrätten har på s. 23 i domen skrivit: ”Dessutom vinner hennes [Esther Gustavssons] uppgifter

angående signalementet på de personer hon sett mycket starkt stöd av att Pernilla Fransson gjorde en likadan iakttagelse. Det saknas enligt hovrätten anledning att tro att både Esther Gustavsson och Pernilla Fransson skulle ha misstagit sig på den för målet viktiga detaljen om längden på de personer de observerade.” Skrivningen är anmärkningsvärd med tanke på att Pernilla Franssons iakttagelse *endast* avser tiden *efter* skottlossningen då det är ostridigt att Martin Saliba är på brottsplatsen. Detta hovrättens felaktiga och ologiska resonemang kan synes perifert, men har uppenbarligen fått en icke ringa betydelse för utgången i skuldfrågan för Martin Saliba.

Även i denna del förtar Pär Anders Granhags uppgifter hovrättens slutsatser.

Härtill kan erinras om vad som ovan nämnts om Alaa Farrajs färdstätt till platsen och hur det inverkar på tillförlitligheten av Esther Gustavssons uppgifter.

Sakkunnigutlåtandet från Pär Anders Granhag utgör ny bevisning och hade hovrätten haft tillgång till hans gedigna och omsorgsfullt utformade utlåtande är det sannolikt att man konstaterat att Esther Gustavsson kan ha misstagit sig. I sammanhanget måste beaktas att Pär Anders Granhag bygger sin analys på vetenskap och beprövad erfarenhet och att tingsrätten, till och med utan tillgång till uppgifterna i Pär Anders Granhags utlåtande, fann att Esther Gustavsson kan ha sett fel.

4.3 Ny bevisning avseende möjligheten för Martin Saliba att hinna springa aktuell sträcka

4.3.1 Allmänt

Hovrätten har – utan egentlig bevisning – funnit att det knappast är möjligt att Martin Saliba skulle ha hunnit springa från den plats han sagt att han var på fram till motorcykeln på 15-25 sekunder, vilket enligt hovrätten är en förutsättning för att det ska gå ihop med vittnet Pernilla Franssons iakttagelser om hur lång tid det tog från sista skottet till dess båda gärningsmännen var vid motorcykeln. (s. 24 i hovrättens dom)

Vi noterar här särskilt att hovrätten använt uttrycket ”knappast möjligt”, vilket tyder på att omständigheten haft stor betydelse för hovrättens slutliga ställningstagande i skuldfrågan gällande Martin Saliba.

Innan den nya sakkunnigbevisningen och rekonstruktionen presenteras är det värt att lyfta fram ett antal andra omständigheter. Det är omständigheter som vi menar i sig indikerar det felaktiga i hovrättens påstående att Martin Saliba, för att hans berättelse ska gå ihop, innebär att han måste ha sprungit sträckan på 15-25 sekunder.

- Hovrättens tidsspann bygger på ”...Pernilla Franssons iakttagelser om hur lång tid det tog från sista skottet till dess båda gärningsmännen var vid MC:n” (s. 24 i hovrättens dom), men vittnens tidsuppgifter är rimligen inte exakta.
- Martin Saliba sprang så snart han hörde skottlossning, han sprang så snabbt han kunde och han kände till området och mötesplatsen.
- Av s. 1101 i huvudprotokollet framgår: ”Pernilla hade somnat och vaknade av att det smällde”. Det är alltså oklart hur många smällar som hade hunnit avlossas innan hon ens vaknade. Martin Saliba kan sålunda ha varit på god väg mot brottsplatsen redan vid det som Pernilla Fransson uppfattade som den första smällen.

Slutligen ska anmärkas att polisen gjort en s.k. rekonstruktion av sträckan. Rekonstruktionen har skett i gångtempo och kan inte på något sätt anses motsvara den fart som Martin Saliba i sitt uppjagade tillstånd hade.

4.3.2 Sakkunnigutlåtande från Pär Anders Granhag ang. den tid som stått Martin Saliba till buds att springa

Det hänvisas i denna del till Pär Anders Granhags sakkunnigutlåtande (se bilaga H, särskilt s. 5 st. 2 och s. 10-12) varvid särskilt noteras att han konstaterat att utredningen ger vid handen att den tid som stått Martin Saliba till buds är 30-35 sekunder snarare än 15-25 sekunder.

Pär Anders Granhag summerar sin analys enligt följande. ”*Mot bakgrund av (a) en analys av vittnesmålen, (b) vad forskning visar kring svårigheter att retrospektivt uppskatta olika tidsintervalls längd samt (c) den sträcka Martin Saliba hade att springa, så går det inte att utesluta att han skulle hunnit tillryggalägga den aktuella sträckan och nått fram till motorcykeln 5-10 sekunder efter Mark (i enlighet med Franssons vittnesmål).*” (egen kursivering)

Pär Anders Granhags uppgifter är nya och bygger åter på vetenskap och beprövad erfarenhet. Hade hovrätten haft tillgång till dessa uppgifter är det sannolikt att man kommit till en annan slutsats beträffande dels det tidsfönster som stått Martin Saliba till buds, dels huruvida Martin Salibas uppgifter överensstämmer med Pernilla Franssons, dels möjligheten för Martin Saliba att springa sträckan på sätt och tid som han berättat.

4.3.3 Videofilmad rekonstruktion avseende löpning

I syfte att utreda vilken tid det tar att springa aktuell sträcka har vi låtit en av advokatbyråns biträdande jurister, Abraham Zeito, springa sträckan så fort han kunnat. Löpningen har dokumenterats med en s.k. go pro kamera, d.v.s. en videokamera som suttit på löparens bröst. Vi har även låtit Abraham Zeito jogga samma sträcka. Filmerna biläggs denna ansökan (se bilaga I) och som en jämförelse biläggs även polisens rekonstruktion (se bilaga J). Abraham Zeito sprang aktuell sträcka på 28 sekunder.

4.3.4 Sammanfattande slutsatser

Det kan alltså genom den nya bevisningen sammantaget konstateras att Martin Saliba haft möjlighet att springa aktuell sträcka på den tid som stått honom till buds. Vad hovrätten utgått ifrån är därmed motbevisat.

4.4 Sakkunnigutlåtande gällande fyndet av tändsatspartiklar

Utifrån utredningen som förelåg i brottmålet fann hovrätten att fynden av tändsatspartiklar på de kläder Martin Saliba hade på sig vid gripandet samt på anträffade hjälmar gav stöd för slutsatsen att även Martin Saliba hanterat vapen vid tillfället.

Genom den nya bevisningen följer att fynden av tändsatspartiklar inte får någon egentlig betydelse såvitt gäller Martin Saliba. De har hamnat på honom då han efter skottlossningen åkte med Mark Saliba på motorcykeln från brottsplatsen. Martin Saliba har då hållit om sin bror, liksom självfallet även tagit på den hjälm som han bar på sig.

För att motbevisa hovrättens resonemang avseende tändsatspartiklar åberopas därtill sakkunnigutlåtande från Jan Olsson och Pål Johansson (se bilaga K). Utifrån det scenario att Mark Saliba kort tid innan skjutit med vapnen, anförs i utlåtandet att det är uppenbart att han haft tändsatspartiklar på sig som kan ha smittat Martin Saliba i samband med att de åkte från platsen.

På motsvarande sätt som NFC:s analyser är uppbyggda, ställer utlåtandet upp en huvudhypotes – att partiklarna hamnat på Martin Saliba i samband med att han skjutsades av Mark Saliba – och en alternativ hypotes – att klädesplaggen inte har varit i nära anslutning till skjutvapen då det avfyrats eller i kontakt med något vapenrelaterat. I utlåtandet konstateras att det då är möjligt att analysen skulle säga att huvudhypotesen är i någon mån mer sannolikt jämförd med alternativ hypotes.

Sammanfattningsvis har den nya utredningen som presenteras i denna resningsansökan förtagit hovrättens slutsats avseende fyndet av tändsatspartiklar. Till detta ska läggas ytterligare en observation som inte kan bortses ifrån. På de kläder Mark Saliba hade på sig vid gripandet gjordes inte sådana fynd av tändsatspartiklar som kunde ge någon ledning i frågan om han varit i nära anslutning till skjutvapen då det avfyrats eller varit i kontakt med något vapenrelaterat. Såväl Mark som Martin Saliba har haft goda möjligheter att efter händelsen göra sig av med kläder (gripandena ägde rum först den 8 mars 2015 på

eftermiddagen). Det framstår som rimligt att tänka sig att den ende av dem som ansåg sig ha behov av att göra sig av med kläder var den som gjort sig skyldig till brott.

4.5 Övriga kommentarer

4.5.1 Slutsats om antalet gärningsmän utifrån antalet hörda smällar

Hovrätten har anfört: ”...flera av vittnenas beskrivning av ljuden de hörde, ett fyrverkeri med ett kortare uppehåll och sedan en sista smäll. Flera vittnen har också berättat att de hörde endast en handfull skott i det första skedet trots att det bevisligen var fler. Detta tyder på att skotten avlossades samtidigt från två olika vapen.” (s. 26 i hovrättens dom)

Martin Saliba delar inte hovrättens slutsats i denna del. För det första framstår det som märkligt att dra sådana slutsatser av vittnens uppfattning om skottljud. För det andra, om man går igenom vittnesreferaten från domen, framkommer följande:

- *Hans Andersson*: Han hörde först 4-5 skott i snabb följd. Därefter gick det några sekunder innan ytterligare ett skott brann av. (s. 12 i hovrättens dom)
- *Mikael Hermansson*: Han hörde många, kanske 5-10, smällar i en snabb följd. (s. 12 i hovrättens dom)
- *Esther Gustavsson*: Hon hörde 5-7 smällar, eventuellt fler. Sedan var det några sekunders uppehåll och så hördes det en sista smäll. (s. 13 i hovrättens dom)
- *Alinde Johansson*: Hon vaknade strax efter klockan ett på natten av att hon hörde tre smällar. (s. 13 i hovrättens dom)

Således är det två av fyra vittnen som säger sig ha hört eventuellt sju eller mer smällar innan den sista smällen (gällande vittnet Conrad Nilsson synes han ej ha uttalat sig om antalet smällar, se s. 13 i hovrättens dom). Hovrättens skrivning att ”[f]lera vittnen har också berättat att de hörde endast en handfull skott” (egen kursivering) framstår alltså som missvisande, men verkar ha haft betydelse för hovrättens slutliga ställningstagande i skuldfrågan för Martin Saliba. Ett av de två vittnen som hört endast en handfull smällar har

dessutom talat om att hon *vaknade* av att hon hörde smällar, vilket innebär att hon möjligen sov vid de inledande smällarna.

4.5.2 Arabisktalande rånare?

Hovrätten har anfört att Martin Salibas uppgift om att Arber skulle konfronteras framstår som motsägelsefull. Detta eftersom Martin Saliba uppgett att hans pappa, Mounir Saliba, sagt att rånarna talade arabiska samtidigt som Martin Saliba sagt att Arber inte talade arabiska.

För det första bör noteras att Arber naturligtvis kan ha varit involverad, utan att för den sakens skull personligen ha närvarat vid rånet. För det andra ger inte utredningen vid handen att samtliga rånare talade arabiska. I förhöret med pappan i förundersökningen (s. 922 i huvudprotokollet) kan noteras: ”Den 20 februari ringer det på Mounirs dörr. Han öppnar för en ung kille som han inte kände igen och undrade vad han ville. Plötsligt får han ett kraftigt slag över halsen och pappa tror att han ska dö. Grabben slår ner pappan och han såg minst tre personer in i lägenheten. Han tror att det var fler som sedan kom in. Han såg en lång smal och en kraftig som var antingen välbyggd eller hade en kraftig jacka. *Minst två av dem kunde arabiska eftersom de ställde frågor till honom*” (egen markering). Ställd mot pappans uppgifter har hovrätten kommit till en felaktig slutsats av det skälet att Martin Saliba måhända har uttryckt sig otydligt. Pappan hördes inte i målet, men det framstår som viktigt för Martin Saliba att framföra det ovannämnda då han är dömd till fängelse på livstids.

4.5.3 Brödernas förhållande till varandra

Martin Saliba har reagerat starkt på att hovrätten lagt hans förhållande till sin bror till grund för bedömningen i enlighet med följande. ”Till detta kommer att tillvägagångssättet, att bege sig till en undanskymd plats med två skarpladdade vapen mitt i natten i syfte att skjuta sina barndomskamrater som lockats dit, var mycket riskabelt. Om något gick fel var risken stor att bröderna skulle bli upptäckta eller själva skadas och om allt gick som det skulle innebar det att deras liv för alltid skulle förändras. Sett mot denna bakgrund framstår det som

uteslutet att skjutningarna skulle ha genomförts utan att bröderna, som enligt uppgift alltid stått varandra nära, var överens om vad som skulle ske.” (s. 26 i hovrättens dom)

Att bröderna stått varandra nära är korrekt, men kan knappast tas som utgångspunkt för att de skulle ha kommit överens om att mörda någon. Hovrättens analys i denna del saknar dessutom helt uppgift om brödernas respektive personlighet, vilket hade krävts för att över huvud taget kunna föra ett dylikt resonemang. Tvärtom bygger hovrättens resonemang i denna del på spekulationer som påverkat analysen. Detta är givetvis särskilt viktigt att lyfta fram då det är fråga om ett mordmål, där vår klient dömts till lagens strängaste straff. För övrigt kan konstateras att hovrättens resonemang förutsätter ett scenario som nu är ställt på sin ända. Det har aldrig funnits något syfte att locka ut barndomsvänner för att skjuta dem.

5 AVSLUTANDE ORD

Martin Saliba har mot sitt nekande dömts för tre mord till fängelse på livstid. Det saknades direkt bevisning mot honom. Hovrättens dom grundade sig i huvudsak indicier.

Martin Saliba kan nu förebringa ny bevisning som har bäring på de centrala delarna av den fällande domen mot honom. Det är fråga om bevis och omständigheter som inte tidigare förebringats och som sannolikt skulle ha lett till ett rimligt tvivel om hans skuld.

1. Således har Martin Saliba t.ex. kunnat visa att Esther Gustavssons uppgifter inte har sådan tillförlitlighet att de kan läggas till grund för en fällande dom i målet. Detta följer av sakkunnigutlåtandet från psykologiprofessorn Pär Anders Granhag.
2. Vidare framgår av professor Granhags utlåtande att – i motsats till vad hovrätten påstått – avsaknad av tecken på motstånd eller flyktförsök hos Alaa Farraj och Rawand Aziz inte kan tas till intäkt för att gärningarna begåtts av mer än en gärningsman. Alaa Farraj och Rawand Aziz kan ha drabbats av s.k. frys-reaktion.

3. Till detta ska läggas att videorekonstruktionen i kombination med professor Granhags sakkunnigutlåtande visar att det har varit möjligt för Martin Saliba att tillryggalägga sträckan från Arbers bostad till brottsplatsen på sätt som han berättat.
4. Vidare visar sakkunnigutlåtanden från f.d. kriminalkommissarierna Jan Olsson, Pål Johansson och Sonny Björk att utredningen i målet tyder på att Alaa Farraj kommit till platsen på motorcykel tillsammans med Mark Saliba, att en ensam gärningsman utfört brotten samt att fynden av tändsatspartiklar på Martin Saliba väl förklaras av att han hållit om Mark Saliba då han suttit bakom denne på motorcykeln efter att skottlossningen ägt rum.
5. Mark och Martin Saliba har nu också berättat vad som hände i samband med brotten. Av berättelserna framgår nu för första gången att Mark Saliba ensam mördade de tre brottsoffren. Uppgifterna som bröderna lämnar vinner stöd av den övriga utredningen och det finns plausibla förklaringar till att Mark Saliba ändrat sin berättelse och att Martin Saliba gjort vissa tillägg till sin berättelse.

Sammantaget framkallar den nya bevisningen tydligt ett rimligt tvivel om Martin Salibas skuld. Att hovrätten skulle finna det högt ställda beviskrav som gäller i mordmål uppfyllt om de haft tillgång även till den nya bevisning som nu presenterats framstår som osannolikt.

I vart fall föreligger, med hänsyn till nya bevisning som nu kan förebringas, synnerliga skäl att pröva frågan om Martin Salibas skuld. Av den nya utredningen följer att säkerheten i hovrättens slutsatser närmast genomgående kan sättas i fråga och verkar mindre övertygande i belysning av de nya bevisen. De nya bevisen är därför till följd av särskilda omständigheter ägnade att framkalla tvivel om Martin Salibas skuld. (jfr NJA 1992 s. 625)

I sammanhanget noteras att Högsta domstolen sedan tidigare slagit fast att ny utredning kan påverka bedömningen av en tidigare beaktad omständighets relevans liksom ett redan prövat bevismedels bevisvärde (se bl.a. Högsta domstolens beslut den 29 december 2016 i Ö 5257-

15 p. 15). Vidare har Högsta domstolen i bl.a. nyss nämnda avgörande uttalat att vid bedömningen i resningsärendet kan bevisläget i brottmålet vara av intresse.

I brottmålet fanns inte någon bevisning som otvetydigt talade för att Martin Saliba begått brotten. Bevisläget var inte starkare än att tingsrätten enhälligt frikände Martin Saliba.

Det kan inte heller bortses ifrån att utgången är livsavgörande för Martin Saliba. Han är dömd för tre mord till fängelse på livstid (jfr Högsta domstolens beslut den 29 december 2016 i Ö 5257-15 p. 23).

Med hänvisning till det ovan anförda gör Martin Saliba gällande att Högsta domstolen ska bifalla hans resningsansökan.

6 BEVISNING

De bilagor som inges i samband med denna ansökan om resning åberopas till styrkande av att grund för resning föreligger.

Göteborg den 15 februari 2018

Björn Hurtig

Samuel Hartman